

ಮಗು ಗಿಯಾ (ಗೀ) ಜತೆಗೆ ಅಕ್ಷತಾ ಪಾಂಡವಪುರ

ಜನ ಜನ ಜನವೇ... ಇದು 'ಗೀ' ಮಾತು

—ಅಕ್ಷತಾ ಪಾಂಡವಪುರ ನಟ-ರಂಗಕರ್ಮಿ

ನನ್ನ ಮಗಳು ಗಿಯಾ (ಗೀ) ಮಾತು ಕಲಿತಿದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನವೇ. ಆದರೆ, ಅವಳು ತುಂಬಾ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸಿವ್. ಅವಳ ಮುಖದ ಭಾವಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಏನು ಬೇಕು, ಏನು ಬೇಡ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಮ್ಮಾ ಅನ್ನುವ ಕರೆಯುವ ರೀತಿಯೇ ಭಿನ್ನ. 'ಅಮ್ಮೋ...' ಅಂತಾಳೆ.

ಅವಳದ್ದೇ ಆದ ಭಾಷೆ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಈಚೆಗಷ್ಟೆ ಜನಗಣ ಮನ ಕಲಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ, ಅವಳು ಹೇಳುವ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆ. ತವಶುಭಮಾಗೇ ಅನ್ನೋದನ್ನೇ 'ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆ' ಅಂತಲೂ, ಜಯಹೇ ಅನ್ನೋದನ್ನು 'ಜನವೇ ಜನವೇ ಜನ ಜನ ಜನವೇ' ಅಂತಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮಂಡ್ಯದ ಸ್ಲಾಂಗ್ ಹೆಚ್ಚು ಒಲಿದಿದೆ. ಏನೇ ಮಾತಾಡಿದ್ರೂ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಮಿಶ್ರಣ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವಿನ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನಾವು 'ಜೆಬ್ರಿಷ್' ಅಂತ ಕರೀತೀವಿ.

ನಾಟಕದ ರೀತಿ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಧಾಟಿಯಲ್ಲೋ ಅಥವಾ ನಾವು ಮಾತನಾಡುವ ರೀತಿ ಅವಳು ಮಾತಾಡಲ್ಲ. ತನ್ನದೇ ಆದ ಪದಸಂಪತ್ತು ಅವಳಿಗಿದೆ. ಅದನ್ನೇ ಅವಳ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ನೋಡುವ ಕಾರ್ಟೂನ್ ಅನ್ನು ಅವಳೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿ ನನಗೂ, ನಮ್ಮಮ್ಮನಿಗೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. 'ಕಾರ್ಟೂನ್ ಭಾಷೆ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ, ನಮ್ಮಮ್ಮ, ನಮ್ಮಜ್ಜಿಗೆ ಅರ್ಥ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡುವ ರೀತಿ ವಿಶೇಷ ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಭಾಷೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನಾವು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅವಳಿಂದಲೇ ನಾವು ಕಲಿತದ್ದು ಹೆಚ್ಚು.

ನಮ್ಮ ಭಾವನಾತ್ಮಕತೆ ಇರೋದೇ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವಳು ಮಾತಾಡುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶುದ್ಧ, ಅಶುದ್ಧ ಎನ್ನುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರಗಿಟ್ಟಿರುವೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಹುವಚನ ಬಳಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆ ಇದ್ದು, ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ತಿದ್ದಲು ಹೊರಟರೆ ನಾನು ತಡೆಯುತ್ತೀನಿ. ಅವಳೇ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಕಲಿಯಲಿ ಎಂಬ ಆಸೆ ನನ್ನದು. 'ಸೋಜೋ ಮಾಡ್ತೀನಿ' (ತಲೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ಮಸಾಜ್ ಮಾಡುವುದು), 'ಅಬ್ಬು ಆಗಿದೆ' (ಗಾಯ ಆಗಿದೆ), 'ಮಮ್ಮು ಕೊಡು' (ಅನ್ನ ಕೊಡು)... ಹೀಗೆ ಅವಳ ಭಾಷೆಯ ಜಗತ್ತು ದೊಡ್ಡದು. ಅವಳಿಂದ ತಾಳ್ಮೆ, ನಟನೆ, ಭಾಷೆ, ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿತಿರುವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಅವಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಮುಂದೆ ನಾನೇ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ■

ಏನೆಂದು ಹೆಸರಿಡಲಿ?

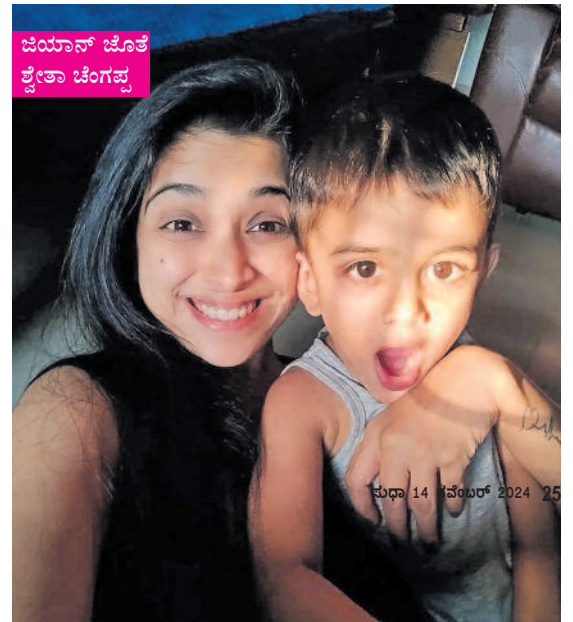
—ಶ್ವೇತಾ ಚಿಂಗಪ್ಪ ನಟ-ನಿರೂಪಕಿ

ಸಂವಹನವನ್ನು 'ಭಾಷೆ' ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಸರಳ, ಸಹಜ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ. ಆದರೆ ತಾಯಿ-ಮಗುವಿನ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ನನಗೆ ಬೇರೆಯದೇ ರೀತಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮಗ ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮುಂಚೆಯೇ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ನಾವು ದಿನಾ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಾವು ಮಾತಾಡಿದರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೇ ನನಗೆ ಬಲು ಸುಂದರ ಭಾಷೆ.

ಅವನ ತೊದಲು ನುಡಿಗಳು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಿಷಿಗೂ ಹೋಲಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಕೊಡವ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಿದ್ದು. ನಾನು ತುಂಬಾ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸಿವ್ ಆಗಿರುವ ಕಾರಣ ನಾನೂ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮಗುವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೇ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಜೊತೆಗೆ ನನ್ನ, ನನ್ನ ಮಗನ ನಡುವೆಯೇ ಒಂದು ವಿಭಿನ್ನ, ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಭಾಷೆ, ಪದಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಆ ಭಾಷೆಗೇನೂ ತಲೆಬುಡವಿರಲಿಲ್ಲ, ಅರ್ಥವಿರಲಿಲ್ಲ, ವ್ಯಾಕರಣವಿರಲಿಲ್ಲ, ತಪ್ಪು ಸರಿ ಎಂಬ ಗೊಡವೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದವು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬಲು ಮಜ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಅವನು ನಕ್ಕರೆ, ಅದು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥ ಆದರೆ ಸಾಕಿತ್ತು.

ನಿರ್ದೆ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ 'ಜೂಜೂ ಮಾಡೋಣ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಸ್ವಾನ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ 'ಗುಜು ಗುಜು ಮಾಡೋಣ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇವತ್ತಿಗೂ ಅವನು 'ಗುಜು ಗುಜು ಮಾಡೋಣ' ಎಂದೇ ಹೇಳೋದು. ಹಾಗೇ, ನನ್ನ ಮೊಣಕೆ ಹಿಡಿದು ಮಲಗುವುದು ಅವನ ರೂಢಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನಿಟ್ಟ ಹೆಸರು 'ಬುಲು ಬುಲು' ಎಂದು. ಮೊಣಕೆ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ 'ಬುಲು ಬುಲು' ಎಂದುಕೊಂಡೇ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೇನು ಅರ್ಥ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ, ನನ್ನ ಮಗನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರ್ಥ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಹೊಸ ಪದಗಳು ದಿನೇ ದಿನೇ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಮಾತಾಡುವುದರ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ನನ್ನನ್ನು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿರುವ ಒಂದು ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಬದಲಾವಣೆಯಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ತುಂಬಾ ಸುಸ್ವಾಗಿ ಬಂದು ಮಲಗಿದ್ದಾಗ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಮುದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಹೇಳದೆಯೂ ನನ್ನ ಭಾವನೆ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಷೆಗೆ ಹೆಸರಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ■

ಜಿಯಾನ್ ಜೊತೆ ಶ್ವೇತಾ ಚಿಂಗಪ್ಪ